

KDO KE MNĚ PŘIJDE, TOHO NEVYŽENU VEN

I. ČTENÍ Z BIBLE

Lukáš 15,11-32

II. ČTENÍ Z BIBLE

Jan 6,35-40

³⁵ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit. ³⁶ Ale řekl jsem vám: Viděli jste mě, a přece nevěříte. ³⁷ Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, ³⁸ neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; ³⁹ a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. ⁴⁰ Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.“

KÁZÁNÍ

Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven. Ježíš nevyhání. Nevyhání a neodhání nikoho, kdo k němu jde. Ať přichází kdekoli a kdykoli a jakkoli. K Ježíši můžeme jít: ať máme ruce čisté nebo pošpiněné, ať je nám dobře nebo špatně. Můžeme k němu. Ježíš nás zve a čeká na nás.

Raduje se, když k němu jdeme. Běží nám naproti. I když přicházíme unavení, obtíženi vinou, jako ti, kdo ztroskotali, kdo to pokazili, když se stydíme. Raduje se, když přesto k němu jdeme: s očekáváním, s nadějí, s vírou – i když je třeba jen malinká a slabounká. Raduje se, když u něho hledáme oporu a podporu, když u něho hledáme spásu. „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven!“

Je to jako v podoběnství o ztraceném synovi, které Ježíš vyprávěl. Otec měl dva syny. Mladší za ním přišel. Už se mu nechtělo pracovat a namáhat se na rodné farmě. Nemá chuť plnit nějaké povinnosti a nechat se svazovat tradicemi. A tak požaduje na otci: „Dej mi můj podíl z dědictví, které dostanu po tvé smrti. Chci to už teď. Chci si žít po svém. Chci si užívat život. Teď hned. Ne až jednou. Jsi dost bohatý na to, abys mi to vyplatil. Už nechci žít s tebou a tady, půjdu si svojí vlastní cestou. A budu si o svém životě rozhodovat sám.“

Těžká a bolestná věc pro otce. Ale nechává svého syna jít. Nenutí ho, aby zůstal. Nemůže svého syna, kterého miluje, zotročit tím, že ho přinutí zůstat. Dává mu svobodu a nechává ho jít. Bolí ho to, srdce mu krvácí, ale nechává syna jít.

Dál svého syna, kterého ztratil, miluje, doufá a čeká, vyhlíží. S nadějí, že se vrátí, že najde cestu zpět.

Syn, který odešel, skončil nedobře. Brzy promrhal všechno, co dostal. Slaví, jí, pije, má spoustu žen. A dědictví je najednou fuč. A syn skončí u prasat. Pase vepře a z hladu se snaží najíst aspoň toho, co mají prasata. Hlouběji už se padnout nedá. Je docela na dně.

A v té chvíli začíná vzpomínat. A probouzí se v něm touha po domově a po otci. Narodil se přece z lásky svého otce. Žil obklopen láskou svého otce. Měl domov, otce, rodinu, ke které patřil. U otce nikdy nemusel hladovět nebo mrznout.

Teď žije ve strádání. Život hanby. A nemá na výběr. Buď musí žít zahanbený s prasaty, nebo s hanbou jít nazpět k otci. Zkrachovalý, bez ničeho, vyhladovělý a pohublý, v hadrech a bosý, páchnoucí po prasečí kejdě. Rozhodne se pro druhou možnost, pro návrat.

S vědomím, že všechno pokazil. Že na nic nemá právo. Že potřebuje úplně všechno. S nadějí, že ho snad otec přijme alespoň jako nádeníky, obyčejného dělníka a nevyžene ho pryč.

Ztracený syn se vydává se na cestu k domovu. A najednou už není ztracený. Protože přijde neuvěřitelná scéna: Otec, který vyhlíží, vidí syna už zdálky. A běží mu naproti, obejmě ho a políbí. Konečně je jeho syn zpátky.

Nejenom, že syna nevyhání, ale vítá ho s radostí a velikou láskou. Nechává ho obléct a obout, dává mu na ruku prsten s rodinným znakem, pečetní prsten, a tím ho znovu přijímá a označuje za dědice. A nechává vystrojit velikou slavnost.

„Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven!“ Tak to říká Ježíš. V Ježíši nám běží naproti nebeský Otec. V Ježíši nám ukazuje svoji lásku a dobrotu, svoje milosrdenství a slitování. Ježíšovy rozpjaté ruce na kříži jsou Boží rozevřená náruč.

„Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven!“ Otec poslal Syna s jasným určením a plánem a úkolem. Poslal svého Syna, aby každý, kdo k němu přijde, byl zachráněn, získal spásu a věčný život.

Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den“ (J 6,37-39).

Kde jinde jsme přijímání bez podmínek a předpokladů? Kde jsme tak bohatě obdarováni? Kde ze zkrachovalců dělají dědice nebeského království?

Ze svého života známe spíše opačné situace a zkušenosti. Odmítnutí, ostrakování, přehlížení. Nikdo nám neběží naproti, aby nás uvítal. Nejenom, že se druzí odvrátí, nebo se tváří, že nevidí a neslyší, ale ještě člověka nakopnou. Přirazí mu dveře před nose.

Ježíš má otevřeno. Doširoka otevřené dveře. Doširoka otevřené srdce. Pro všechny, pro každého. „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven!“

Kdo přijde k Ježíši, je uvítán a může zůstat. Bez maximální lhůty pro pobyt. Má otevřeno nejenom pro schopné a kvalifikované, morálně vzorné, lidi „vhodné“ pro nebe. Naopak: Má otevřeno i pro ty ostatní, kteří potřebují nebe a sami na ně nemají. Pro všechny bez limitů a kvót.

Boží srdce je v Ježíši otevřeno neustále. A také opakovaně. I pro ty, kdo se vrátili, ale znovu odešli. A možná i několikrát. Kdo se sice vrátili, ale pak se jim znovu zdálo, že by se jim lépe žilo podle vlastních plánů na nebe na zemi. I jim

běží Bůh v Ježíši naproti, když je vidí přicházet. „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven!“

To je Boží ujištění pro nadcházející rok. Pro nás a pro všechny další. Ježíš nikoho neodmítá, nikoho nevyhání. Nedojde mu trpělivost, nezmůže ho hněv, rozmrzelost, neochota.

Trpí našim hříchem – a to bychom si měli jasně uvědomovat a s hříchem si nezahrávat. Protože každý náš hřích Boha zraňuje. Když jsme bezcitní, soudíme a odepisujeme druhé, když jsme pyšní, nadutí, zraňujeme svým hříchem Boha. Když lžeme, podvádíme, jsme lakomí, zraňuje to Krista. Ale přestože každý náš hřích a každá vina Boha zraňuje, Bůh nereaguje uraženě a dotčeně a zraněně.

Bůh se rmoutí a trpí, když lidé sejdou z cesty lásky, jednají nespravedlivě, dělají si zlé věci, když místo Bohu slouží a otročí modlám. To vše Boha zraňuje. Ale když se člověk vydá na cestu zpět k Bohu, Bůh mu běží naproti, bere ho do náruče a přijímá ho za svého milovaného syna. Každý náš hřích Bohu ubližuje, ale přesto s námi nejedná ubliženě.

V Ježíši nám vybíhá vstříc Boží láska. Ježíš je Boží láska, která přišla za námi. Ježíš neodmítá a nevyhání, ale otevírá těm, kdo k němu přijdou, věčný život v Božím království. A to dává životu docela jinou a novou perspektivu. Už teď a tady.

Můžeme žít s velikou nadějí a jistotou, kam jdeme: do Božího království, a s jistotou, kdo tam na nás čeká: náš Pán a Spasitel.

Znovu zopakuji to krásné Ježíšovo slovo: „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den“ (J 6,37-39).

„Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven!“ Nádherné zaslíbení. Tváří v tvář všemu těžkému a nesnadnému, tváří v tvář hříchu i smrti.

Každý den můžeme začínat, žít i končit s Ježíšem. Každý den k němu můžeme přicházet. S radostí a jistotou, že platí, co nám slíbil. „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven!“

MODLITBA PO KÁZÁNÍ

Děkuji za tvé milosrdenství, nebeský Otče. Chci z něho žít a být milosrdný. Amen.

Michal Šourek, 4. 9. 2022

